

[Yvonne Herløv Andersen]

de andre på lige fod. Benyt fritidslovgivningen i stedet for at bygge den store sektor op inden for amtet!

Til sidst vil jeg sige, at der kan lovgives om meget, men der kan ikke lovgives om livsværdi og livsindhold. Man kan sikre økonomien og stille forskellige tilbud op, og man kan motivere, men vi kan ikke herindefra sikre os, at vi får alle med. Den personlige frihed omfatter også retten til at sige nej tak til systemet.

Jane Oksen (FP):

Først tak for den erkendelse, som den socialpolitiske redegørelse bærer præg af, nemlig den, at vi ikke længere har råd til at bruge en tredjedel af de offentlige udgifter på det sociale område.

I Fremskridtspartiet vil vi selvfølgelig gerne være med til at bevare et socialt sikkerhedsnet, men med den gæld, landet har, hvor hver eneste dansker skylder 60.000 kr. og en børnefamilie med to børn faktisk skal afdrage 3.000 kr. månedlig på denne gæld i mere end 16 år, bliver det vist også nødvendigt at spare på de sociale udgifter.

Men det skal gøres rigtigt, og det kræver fantasi og nytænkning. Som det sociale system er i dag, skal alle helst have tilskud, uanset om de trænger eller ej, og man ansætter flere og flere til at administrere nye lappeløsninger, som hverken modtagerne eller de ansatte kan finde ud af. Denne misundelsespolitik, som særlig de socialistiske partier går ind for, har i høj grad bidraget til de stadig stigende udgifter.

I WHO, Verdenssundhedsorganisationen, er målsætningen: Sundhed for alle i år 2000, og det hænger sandelig også sammen med social velfærd, for hvorfor bliver folk syge? Hvorfor giver de op over for det hele? Ja, hvorfor drikker Jeppe, kan man spørge? Flere og flere får tidligere og tidligere psykiske lidelser, og flere og flere børn kan på den ene eller den anden måde ikke være i deres hjem, fordi forældrene har givet op. Det ser vi tydeligt med en skilsmisseprocent på 60. Der var i 1987 50.000 fogsedager og omkring 10.000 tvangsauktioner, og der var stigende vold og kriminalitet. Alt i alt et deprimerende billede af Danmark, men på overfladen ser det lyst ud. Der sælges flere farve-tv, videoer og computere, alt sammen midler til flugt fra virkeligheden, den virkelighed, som vore børn desværre ikke kender. Vi overlader

dem til pædagoger, legetøj og underholdningsmaskiner. Det er et samfund, der bliver mere og mere koldt og materialistisk, og hvor man mobber børn, der ikke er som andre. Skattetryk, pengeræs og ligestillingspjat! Det er faktisk langt mere alvorligt alt sammen, end vi somme tider vil erkende.

Også befolkningen forholder sig meget kritisk til det sociale system. Sagsbehandlere angribes af klienter, for hvad er det, de unge har lært mest om? Hvad er min ret? Hvad kan jeg kræve? Ikke: Hvad er min pligt, og hvad jeg skal yde?

I Fremskridtspartiet så vi også gerne et tættere samarbejde mellem hjælpende instanser. Det skulle hellere være små enheder tættere på borgerne, så man ikke tabte tråden, men fulgte sagerne op.

Meningen med at indføre faste ydelser for kontanthjælpen skulle være at frigøre ressourcer og medføre en mere aktiverende indsats. Vi har ikke set beviserne herfor.

Socialministeren har sagt mange kønne ord om, at der skal ydes en indsats fra bistandsklienternes side. Det er vi enige med ministeren om, men vi så også gerne, at en betingelse for at få hjælp var, at man var villig til at påtage sig et job for kommunen. Der er jo masser af opgaver med at hjælpe ældre og handicappede. At give en social klient en stak penge – i mange tilfælde mere end de kunne tjene ved normalt arbejde – fastlåser modtageren i en passiv rolle og fører til mange ulykker. Som systemet er i dag, er det vist lige før man kan afskaffe sagsbehandlerne og i stedet sætte en pengeautomat op og give klienterne et bistandskort, hvorpå de rigtige oplysninger er kodet ind.

Fremskridtspartiet mener, vi må tilbage til skønsprincippet, hvor den individuelle behandling sættes i højsædet, for mennesker er nu engang ikke en ensartet, homogen masse, der kan kodes ind til faste ydelser, når det gælder bistandshjælp. Hensigten med systemet skulle gerne være, at vedkommende fik løst sine problemer og kom i gang med noget fornuftigt.

Ordnningen med faste ydelser er jo heller ikke engang blevet udgiftsneutral, som man troede for forsøgsordningen, men det kan jo ikke undre, når man ser de kæmperegninger, man står med nu, når man ser, at der kan opnås 600.000 kr. i bistandshjælp, ganske vist for en flygtningefamilie med 7 børn. Men systemet virker jo